

Sygn. akt I ACa 1075/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lutego 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Teresa Rak
Sędziowie:	SSA Marek Boniecki (spr.) SSA Józef Wąsik
Protokolant:	st. sekr. sądowy Katarzyna Wilczura

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2018 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Zakładu Karnego w T.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 25 maja 2017 r. sygn. akt I C 786/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;

3. przyznaje od Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Tarnowie na rzecz adwokata K. K. 147,60 zł (sto czterdzieści siedem złotych sześćdziesiąt groszy) w tym 27,60 zł podatku od towarów i usług, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Marek Boniecki SSA Teresa Rak SSA Józef Wąsik

Sygn. akt I ACa 1075/17

Uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 lutego 2018 r.

Wyrokiem z dnia 25 maja 2017 r. Sąd Okręgowy w Tarnowie oddalił powództwo M. W. przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w T. o zapłatę 200.000 zł zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych w związku ze

złymi warunkami odbywania kary pozbawienia wolności, a także orzekł o kosztach procesu i wynagrodzeniu adwokata z urzędu.

Sąd Okręgowy ustalił stan faktyczny szczegółowo zaprezentowany w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, z którego to uzasadnienia wynika, że powód odbywał karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w T. od 20 kwietnia 2011 r. do 10 maja 2013 r. Nie był kwaterowany w warunkach przeludnienia. Osadzeni mieli zapewnioną raz w tygodniu jedną ciepłą kąpiel oraz nieograniczony dostęp do zimnej wody. Ze względu na warunki architektoniczne budynku cele nie są wyposażone w wentylację grawitacyjną. Wymiana powietrza odbywa się poprzez mikro wentylację w oknach, a przede wszystkim poprzez wietrzenie okienne oraz wietrzenie cel. Więźniowie są informowani o konieczności wentylacji i przypomina się im o tym w stosownym komunikatach. Cele są wyposażone w odpowiednie oświetlenie sztuczne. Głównym oświetleniem cel jest światło dzienne. Jadłospisy obowiązujące w Zakładzie Karnym w T. sporządza się zgodnie z zarządzeniem Dyrektora Generalnego Służby Więziennej w sprawie realizowania uprawnień do wyżywienia osób osadzonych w zakładach karnych i aresztach śledczych, przy zachowaniu określonych norm kaloryczności, białka, tłuszczów, węglowodanów i gramatury warzyw. W czasie pobytu w Zakładzie Karnym w T. powód korzystał z opieki medycznej. Złożył jedną skargę z dnia 19 listopada 2012 roku dotyczącą niewłaściwego traktowania przez personel medyczny, która została rozpatrzona u uznana za bezzasadną. Powód złożył pozew w administracji Aresztu Śledczego w T. w dniu 4 lipca 2016 r.

W ustalonym przez siebie stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał powództwo za nieuzasadnione. W ocenie Sądu roszczenie powoda przedawniło się w maju 2016 r., stosownie do art. 442¹ §1 k.c., gdyż minęło trzy lata od chwili, gdy powód dowiedział się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia. Sąd pierwszej instancji nie doszukał się także podstaw do nieuwzględnienia podniesionego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia na podst. art. 5 k.c.

Wyrok powyższy w części oddalającej powództwo i rozstrzygającej o kosztach procesu zaskarżył apelacją powód, wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa.

Apelujący zarzucił naruszenie: 1) art. 233 §1 k.p.c., które miało istotny wpływ na wynik sprawy, przez przekroczenie zasady swobodnej oceny materiału dowodowego w postaci przyjęcia, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie, a zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanych jest uzasadniony, pomimo że powód dowiedział się o poniesionej szkodzie w okresie późniejszym, poprzedzającym bezpośrednio wytoczenie powództwa; 2) art. 442¹ §2 k.c. poprzez dokonanie błędnej wykładni terminu przedawnienia oraz terminu, w którym powód dowiedział się o szkodzie i osobie sprawcy; 3) art. 24 §1 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że ciężar udowodnienia bezprawności działania spoczywa na powodzie, podczas gdy przepis ten przenosi na pozwanego ciężar dowodu w zakresie bezprawności zachowania stanowiącego naruszenie dóbr osobistych; 4) art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie do ustalonego w sprawie stanu faktycznego i w konsekwencji przyjęcie, że nie zachodzą przesłanki nadużycia prawa podmiotowego w podniesionym zarzucie przedawnienia.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Okręgowy prawidłowo, z poszanowaniem reguł wyrażonych w przepisie art. 233 §1 k.p.c. ustalił stan faktyczny sprawy, co sprawiło, że Sąd Apelacyjny przyjął go za własny.

Zarzut naruszenia przepisów postępowania okazał się oczywiście nieuzasadniony. Przede wszystkim podniesienie zarzutu obraży art. 233 §1 k.p.c. wymaga precyzyjnego wykazania, że sąd przy ocenie dowodów uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Skarżący obowiązany jest zatem do wskazania, który konkretnie dowód został wadliwie oceniony i na czym wadliwość ta miała polegać. W rozpoznawanej sprawie apelujący obowiązkowi temu nie sprostał, co czyni ocenę apelacji w tym zakresie zasadniczo niemożliwą. Na marginesie jedynie

zatem zauważyć można, że Sąd Apelacyjny nie doszukał się jakichkolwiek wad w ocenie materiału dowodowego dokonanej przez Sąd pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy prawidłowo uznał podniesiony przez stronę pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia za uzasadniony. Oczywistym jest, że skarżący zarówno o rzekomych nieprawidłowościach w zapewnieniu mu należytych warunków odbywania kary pozbawienia wolności oraz o podmiocie za nie odpowiedzialnym musiał powziąć wiadomość

już w dacie ich zaistnienia. Z punktu widzenia art. 442¹ §1 k.c. nieistotne było natomiast,

kiedy powód dowiedział się o przysługującym mu potencjalnie uprawnieniu do żądania zadośćuczynienia z tytułu naruszenia dóbr osobistych.

Za nietrafiony uznać należało zarzut naruszenia art. 5 k.c. Ocena dokonana przez Sąd Okręgowy w tym zakresie jest jak najbardziej prawidłowa. Podnoszony w apelacji brak wykształcenia prawniczego czy utrzymujące się skutki zdarzeń (nota bene nie udowodnione w jakimkolwiek zakresie) nie stanowią zdaniem Sądu Apelacyjnego wyjątkowych okoliczności pozwalających na uznanie podniesienia zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa podmiotowego strony pozwanej.

Z powyższych względów nie mógł się także ostać zarzut naruszenia art. 24 §1 k.c., tym bardziej, że strona pozwana przedłożonymi dowodami, które nie zostały w apelacji skutecznie podważone, wykazała, że zdarzenia, na które wskazywał powód bądź nie miały miejsca, bądź nie były bezprawne.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Za podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, które po stronie pozwanej ograniczyły się do wynagrodzenia radcy prawnego przyjęto art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. oraz §8 ust. 1 pkt 26 w zw. z §10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

O wynagrodzeniu ustanowionego dla powoda z urzędu pełnomocnika orzeczono na podst. art. 29 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (t. jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 635 ze zm.) oraz §14 ust. 1 pkt 26 w zw. z §16 ust. 1 pkt 2 i §4 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714 ze zm.).